

ГЛАВА XV

Следъ обѣдъ къмъ четири часа тя чу звънеца и избърза да отвори. Помисли, че е раздавачътъ на писма. Остана изумена отъ изненада.

Предъ входа стоеше Здравевъ.

— Добъръ день!

Той изглеждаше изчервенъ отъ смущение, хвърляше плахи погледи по стълбитъ нагоре и почти избута Надя Струмска за да влѣзе въ вестибюла, следъ което затвори задъ гърба си вратата.

— Какъ е Ася? Отдавна ви бѣхъ обещалъ да го навестя. Боледува ли още?

— Но той отдавна ходи на работа! възкликна Надя.

Здравевъ се усмихна, като се помъчи да се покаже изненаданъ.

— Гледайте! Сякашъ живѣемъ на различни планети. Значи, оздравѣлъ! И ходи на работа. И сега не е въ кжщи?

Той не можеше да скрие радостта си. Но това не бѣше добродушната радостъ на приятель. Това бѣше ликуването на единъ човѣкъ съ скрити намѣрения. Виждаше, че всичко върви, както